

Tanya Chapter 16	
<p>This, then, is the important principle regarding the Divine Service for the benoni: The essential thing is to govern and rule the nature that is in the left ventricle [of the heart] by means of the Divine light that irradiates the divine soul in the mind. That is to say, to rule the heart by means of meditation in the mind on the greatness of the blessed En Sof, whereby his understanding will beget a spirit of knowledge and fear of the Lord in his mind, to make him turn away from the evil condemned by the Torah, or by the Rabbis, even from a minor Rabbinic prohibition, Heaven forbid; and [at the same time arousing] the love of G-d in his heart, in the right part, with a fervour and desire to cleave to Him through the fulfillment of the precepts of the Torah and of the Rabbis, and through the study of the Torah which is equivalent to them all.</p> <p>Furthermore, one must know an additional important principle in the service of the "intermediates." This is that even if the capacity of one's intellect and the spirit of one's understanding do not attain to the level of producing a revealed love of G-d in one's heart, to make it glow like burning coals with a great desire and yearning and heartfelt passion to cleave unto Him, but the love is hidden in one's brain and in the recesses of one's heart,</p> <p>that is to say, the heart comprehends, with the spirit of wisdom and understanding in the brain, the greatness of the blessed En Sof, in relation to Whom all else has absolutely no reality, for which reason it is due unto Him, blessed be He, that the soul of every living creature should yearn for Him, to cleave and be absorbed in His light; likewise is it fitting for the nefesh and ruach within him to languish for Him, with a fervent desire to emerge from their sheath, which is the body, in order to cleave to Him; except that they dwell perforce in the body and are bound up in it, like deserted wives; and no thought of theirs can grasp Him at all, except when it grasps, and is vested in, the Torah and its commandments, as in the example of embracing the king, mentioned above; therefore, it is proper for them to embrace Him with their whole heart, soul and might, which means the fulfillment of the 613 commandments in act, speech and thought, the last being the comprehension and knowledge of the Torah, as explained above.</p> <p>Consequently, when [the benoni] ponders this subject in the recesses of his heart's and mind's understanding, with a unanimity of mouth and heart, in that he upholds by word of</p>	<p>זה כלל גדול בעבודת ה' לבינונים העיקר הוא למשול ולשלוט על הטבע שבחלל השמאלי ע"י אור ה' המאיר לנפש האלהית שבמוחו לשלוט על הלב כשמתבונן במוחו בגדולת א"ס ב"ה להוליד מבינתו רוח דעת ויראת ה' במוחו להיות סור מרע דאורייתא ודרבנן ואפילו איסור קל של דבריהם ח"ו ואהבת ה' בלבו בחלל הימני בחשיקה וחפיצה לדבקה בו בקיום המצות דאורייתא ודרבנן ות"ת שכנגד כולן. ויתר על כן צריך לידע כלל גדול בעבודה לבינונים שגם אם אין יד שכלו ורוח בינתו משגת להוליד אהבת ה' בהתגלו' לבו שיהיה לבו בוער כרשפי אש וחפץ בחפיצה וחשיקה ותשוקה מורגשת בלב לדבקה בו רק האהבה מסותרת במוחו ותעלומות לבו:</p> <p>דהיינו שהלב מבין ברוח חכמה וביני' שבמוחו גדולת א"ס ב"ה דכולא קמיה כלא חשיב ממש אשר על כן יאתה לו יתב' שתכלה אליו נפש כל חי לידבק ולהכלל באורו. וגם נפשו ורוחו אשר בקרבו כך יאתה להן להיות כלות אליו בחשיקה וחפיצה לצאת מנרתקן הוא הגוף לדבקה בו רק שבע"כ חיות הנה בתוך הגוף וצורות בו כאלמנות חיות ולית מחשבה דילהון תפיסא ביה כלל כי אם כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ובמצותי' כמשל המחבק את המלך הנ"ל. ואי לזאת יאתה להן לחבקו בכל לב ונפש ומאד דהיינו קיום התרי"ג מצות במעשה ובדבור ובמחשבה שהיא השגת וידיעת התורה כנ"ל הנה כשמעמיק בענין זה בתעלומות תבונות לבו ומוחו ופיו ולבו שוין שמקיים כן בפיו כפי אשר נגמר בתבונת לבו ומוחו דהיינו להיות בתורת ה' חפצו ויהגה בה יומם ולילה בפיו וכן הידים ושאר אברים מקיימים המצות כפי מה שנגמר בתבונת לבו ומוחו הרי תבונה זו מתלבשת במעשה דבור ומחשבת התורה ומצותיה להיות להם בחי' מוחין וחיות וגדפין לפרחא לעילא כאלו עסק בהם בדחילו</p>

mouth that which has been resolved in the understanding of his heart and mind, namely to direct his desire towards the Divine Torah, meditating on it day and night in oral study, while his hands and other bodily organs carry out the commandments, in accordance with the resolution of his heart's and mind's understanding, then this understanding is clothed in the act, speech and thought of the Torah and its commandments, providing for them, as it were, intelligence, vitality and "wings" wherewith to soar on high. It is the same as if he practised them with real fear and love as revealed in his heart (with a desire, fervour and passion that are felt in the heart and soul thirsting for G-d, by reason of the glowing embers of love in his heart, as mentioned above), inasmuch as it is this understanding in his brain and heart's recesses that is instrumental in leading him to engage in them, and had he not so delved in it, he would not have occupied himself with them at all, but with his physical needs alone. (And even if he is naturally disposed to be an assiduous student, nevertheless he would naturally love his body more.)

Our Sages, of blessed memory, hinted at this when they said, "The Holy One, blessed be He, unites a good thought to the deed." One would have expected them to say, that the Torah regards the good thought as if it had been put into practice. The explanation, however, is that it is the revealed fear and love in the heart that are clothed in the act of the commandments, giving them vitality to soar on high, inasmuch as the heart is also corporeal, as the other parts of the body which are the instruments of the action, except that it is internal and their source of vitality; therefore it can clothe itself in their act, to be their "wings" wherewith to ascend. However, the above-mentioned fear and love that are in the intelligence of the brain and the recesses of the heart are of an infinitely higher order than that of "action" and they cannot clothe themselves in the performance of the commandments to become their intelligence and vitality, as it were, to uplift them to soar upwards, were it not for the fact that the Holy One, blessed be He, fuses and unites them together with the action; hence they are called "good thought," for they are not actual awe and love in a revealed state in the heart, but only in the intelligence of the brain and in the recesses of the heart, as mentioned later in greater depth.

ורחימו ממש אשר בהתגלות לבו
[בחפיצה וחשיקה ותשוקה מורגשת
בלבו ונפשו הצמאה לה' מפני רשפי
אש אהבתו שבלבו כנ"ל] הואיל
ותבונה זו שבמוחו ותעלומות לבו
היא המביאתו לעסוק בהם ולולי
שהיה מתבונן בתבונה זו לא היה
עוסק בהם כלל אלא בצרכי גופו לבד
[וגם אם הוא מתמיד בלמודו בטבעו
אעפ"כ אוהב את גופו יותר בטבעו]
וזה רמזו רז"ל באמרם מחשבה
טובה הקב"ה מצרפה למעשה והוא
ליה למימר מעלה עליו הכתוב כאלו
עשאה. אלא הענין כי דחילו ורחימו
שבהתגלות לבו הם המתלבשים
במעשה המצות להחיותם לפרחא
לעילא כי הלב הוא ג"כ חומרי כשאר
אברים שהם כלי המעשה אלא שהוא
פנימי וחיות להם ולכן יכול להתלבש
בהם להיות להם גדפין להעלותם.
אך הדחילו ורחימו שבתבונות מוחו
ותעלומות לבו הנ"ל גבהו דרכיהם
למעלה מעלה מבחי' המעשה ואי
אפשר להם להתלבש בבחי' מעשה
המצות להיות להם בחי' מוחין וחיות
להעלותן לפרחא לעילא אם לא
שהקב"ה מצרפן ומחברן לבחי'
המעשה והן נקראות בשם מחשבה
טובה כי אינן דחילו ורחימו ממש
בהתגלות לבו כי אם בתבונת מוחו
ותעלומות לבו כנ"ל:
הגהה (וכמ"ש בזוהר וע"ה דתבונה
אותיות ב"ן וב"ת שהן דחילו ורחימו
ולפעמים התבונה יורדת להיות מוחין
בנוק' דזעיר אנפין שהן אותיות
התורה והמצות והמשכיל יבין):
אך צירוף זה מצרף הקב"ה כדי
להעלות מעשה המצות ועסק התורה
הנעשים על ידי מחשבה טובה הנ"ל
עד עולם הבריאה מקום עליית
התורה והמצות הנעשים ע"י דחילו
ורחימו שכליים אשר בהתגלו' לבו
ממש אבל בלא"ה נמי עולים לעולם
היציר' ע"י דחילו ורחימו טבעיים
המסותרים בלב כל ישראל
בתולדותם כמ"ש לקמן באריכות:

With the above in mind, one can understand the Scriptural text, "But the thing is very nigh unto thee, in thy mouth and in thy heart, that thou mayest do it."

At first glance, the statement that "The thing is very nigh unto thee... in thy heart" seems to be contrary to our experience (yet the Torah is eternal). For it is not a "very nigh thing" to change one's heart from mundane desires to a sincere love of G-d. Indeed, it is stated in the Gemara, "Is fear [of Heaven] a small thing?" How much more so— love. Moreover, the Rabbis also said, that only tzaddikim have control over their hearts.

But the words "That thou mayest do it" refer to a love which merely leads to the performance of the commandments, this being the hidden desire of the heart (רעותא דלבה), even if it does not glow openly like flaming coals. This thing is very near, and it is easy for any person who has brains in his head, for his brain is under his control, and he is able to concentrate it on anything he wishes. If, then, he will contemplate with it on the greatness of the blessed En Sof, he will inevitably generate in his mind, at least, the love of G-d to cleave unto Him through the performance of His commandments and Torah.

And this constitutes the whole [purpose of] man, for it is written, "This day to do them" — "this day" referring specifically to the world of [physical] action, while "tomorrow" [i.e., in afterlife] is the time of reward, as is explained elsewhere. The mind, in turn, by virtue of its inherent nature, is master over the left part of the heart, and over the mouth and all the limbs which are the instruments of action,

except in him who is completely wicked, as the Rabbis said, that the wicked are under the control of their heart, but their heart is in no wise controlled by them. This is a punishment for the enormity and potency of their sin. But the Torah does not speak of these "dead" who in their life are called "dead." Indeed, it is impossible for the wicked to begin to serve G-d without their first repenting for their past— in order to shatter the kelipot, which form a sundering curtain and an iron partition that interpose between them and their Father in Heaven— by means of contriteness of heart and bitterness of soul over their sins, as is explained in the Zohar on the verse, "The sacrifices of G-d are a broken spirit: a broken and contrite heart..." For through breaking one's heart the spirit of uncleanness of the sitra achra is broken (see *ibid*, on Parshat Pinchas, p. 240, and on Parshat Vayikra, p. 8 and p. 5, and the commentary of the "Ramaz" thereon).

This is the category of "lower repentance," whereby the lower [letter] "Art/" is raised up from its fall into the forces of evil, which is

ובזה יובן מ"ש כי קרוב אליך הדבר מאד בפיר ובלבבך לעשותו דלכאורה הוא בלבבך נגד החוש שלנו [והתורה היא נצחית] שאין קרוב מאד הדבר להפך לבו מתאוות עוה"ז לאהבת ה' באמת וכמ"ש בגמרא אטו יראה מילתא זוטרתא היא וכל שכן אהבה. וגם אמרו רז"ל דצדיקים דוקא לבם ברשותם. אלא דלעשותו ר"ל האהבה המביאה לידי עשיית המצות בלבד שהיא רעותא דלבא שבתעלומות לב גם כי אינה בהתגלות לבו כרשפי אש ודבר זה קרוב מאד ונקל לכל אדם אשר יש לו מוח בקדקדו כי מוחו ברשותו ויכול להתבונן בו ככל אשר יחפוץ וכשיתבונן בו בגדולת א"ס ב"ה ממילא יוליד במוחו על כל פנים האהבה לה' לדבקה בו בקיום מצותיו ותורתו וזה כל האדם כי היום לעשותם כתיב שהיום הוא עולם המעשה דוקא ולמחר כו' כמ"ש במ"א. והמוח שליט בטבעו ותולדתו על חלל השמאלי שבלב ועל פיו ועל כל האברים שהם כלי המעשה אם לא מי שהוא רשע באמת כמארז"ל שהרשעים הם ברשות לבם ואין לבם ברשותם כלל וזה עונש על גודל ועוצם עונם ולא דברה תורה במתים אלו שבחיים קרוים מתים כי באמת אי אפשר לרשעים להתחיל לעבוד ה' בלי שיעשו תשובה על העבר תחלה לשבר הקליפו' שהם מסך מבדיל ומחיצה של ברזל המפסקת בינם לאביהם שבשמים ע"י שבירת לבו ומרירת נפשו על חטאיו כמ"ש בזהר על פסוק זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר וגו' שע"י לב נשבר נשברה רוח הטומאה דס"א [ע"ש פ' פינחס ד' ר"מ ופ' ויקרא ד' ח' וד' ה' ע"א ובפ' הרמז שם] והיא בחי' תשובה תתאה להעלות ה' תתאה להקימה מנפילתה שנפלה אל החיצוני' שהוא סוד גלות השכינה כמארז"ל גלו לאדום שכינה עמהם דהיינו כשהאדם עושה מעשה אדום

<p>the mystery of the Shechinah in exile, as our Rabbis, of blessed memory state, "When they [the Israelites] were exiled into Edom, the Shechinah went with them." That is to say, when a person practises the acts of "Edom" he degrades and brings down thither the Divine spark which vitalises his nefesh, ruach and neshamah that are clothed within him in the animal soul of the kelipah, which is in the left part of his heart, which reigns over him as long as he remains wicked, dominating his "small city," while the nefesh, ruach and neshamah are forced into exile under it. But when his heart breaks within him, and the spirit of uncleanness and of the sitra achra is broken, and [the forces of evil are] dispersed, then [the Shechinah] rises from its fall and remains upright, as is explained elsewhere.</p>	<p>מוריד וממשיך לשם בחי' וניצוץ אלהות המחיה את נר"נ שלו המלובשים בו בנפש הבהמית מהקליפה שבלבו שבחלל השמאלי המולכת בו בעודו רשע ומושלת בעיר קטנה שלו ונר"נ כבושי' בגולה אצלה וכשנשבר לבו בקרבו ונשברה רוח הטומאה וס"א ויתפרדו כו' היא קמה מנפילתה וגם נצבה כמ"ש במ"א:</p>
--	--